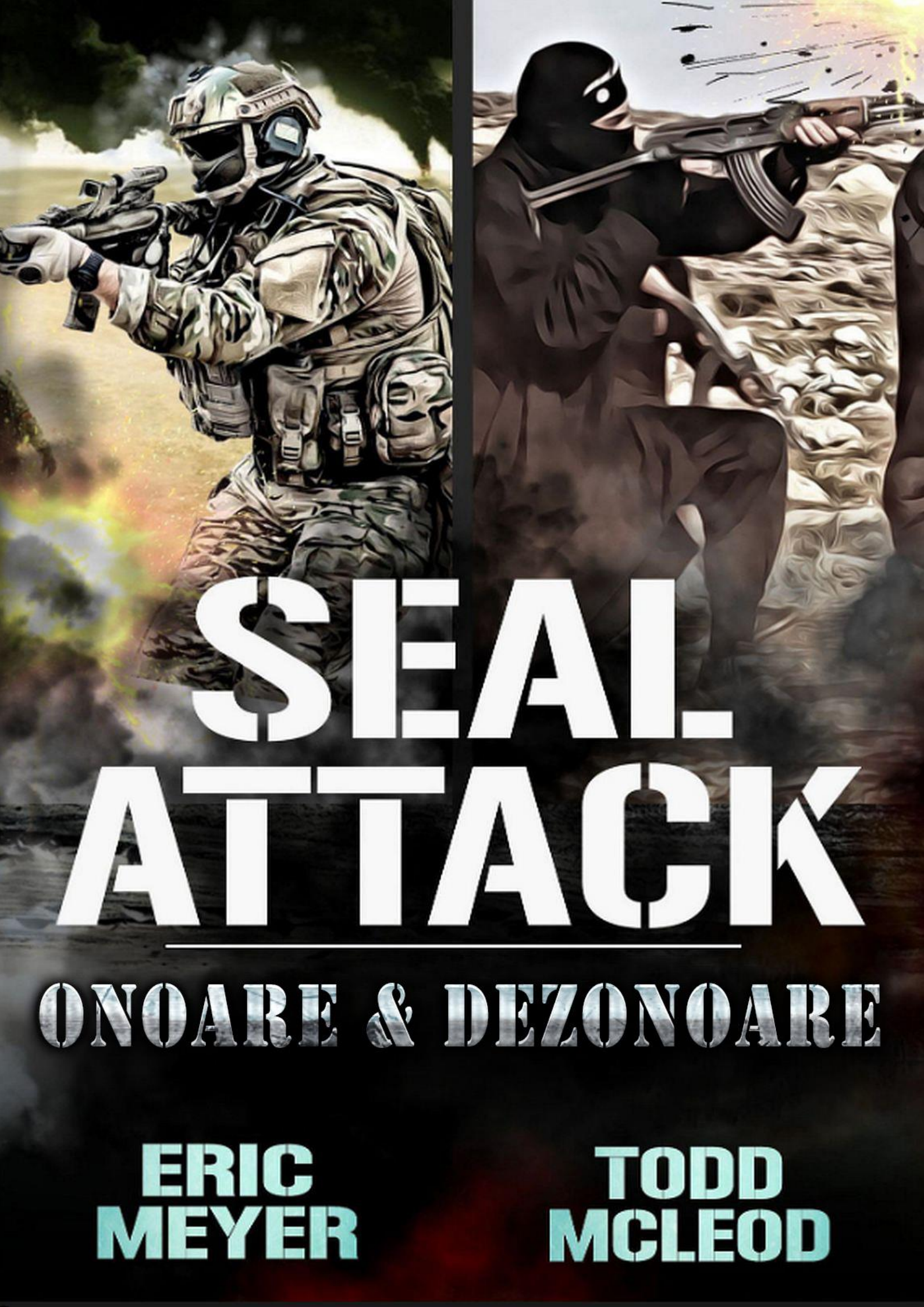
SEAL
ATTACK
ONOARE & DEZONOARE
ERIC
MEYER
TODD
MCLEOD

Todd McLeod

&

Eric Meyer

SEAL ATTACK

ONOARE

&

DEZONOARE

Versiunea în limba română

UNCRIS

CAPITOLUL I

Bătrânul a privit la CNN ştirile care veneau din Afganistan şi a închis pentru scurt timp ochii.

— Nu ar trebui să se întâmple aşa ceva.

Fiul său mai mic, Rod Cooper, militar US Navy SEAL, a înţeles că nu se referea la război. Vorbea despre fiul său mai mare, Daniel Cooper. În timp ce Rod se înrolase cu entuziasm în Navy şi trecuse de cursul brutal de iniţiere pentru SEAL, Dan luase o altă cale profesională. El fusese cel mai inteligent, trecuse prin facultate şi absolvise Princeton *summa cum laude*. Tatăl său fusese cel mai mândru părinte din lume. Dar totul s-a schimbat când Rod i-a făcut o vizită în ziua fatidică în care fratele său mai mare a anunţat vestea care a dat familia peste cap.

— Tată, războiul din Afganistan este greşit.

— Asta e natura războiului, Dan. Deşi aş spune că nu există dreptate sau nedreptate, ci doar oameni buni şi oameni răi care încearcă să se omoare între ei.

Daniel s-a înroşit:

— Nu este corect şi am decis să fac ceva în legătură cu asta.

Bătrânul s-a aplecat în faţă, aşteptând să audă cum fiul său slab, brunet, cu aspect studios, îl surprinsese înrolându-se în armată pentru a-şi face partea sa de datorie.

— În ce ramură ai decis să te înrolezi? Navy, Marine Corps?

Înainte de a se pensiona, Larry Cooper ajunsese la rangul de *Master Chief*[1] după o viaţă întreagă în care şi-a apărat ţara în cadrul Navy SEALs. Cea mai mare dorinţă a sa era ca ambii săi fii să-l urmeze în cariera militară. Următoarele cuvinte s-au dovedit a fi o dezamăgire amară.

— Am decis să-mi dedic viaţa Islamului. Am devenit musulman.

---

[1] Master chief petty officer – grad militar în US Navy (cod NATO OR-9); echivalent *Maistru militar Clasa I / principal*.

Clipe îndelungate şi-a privit fiul cu uimire. În cele din urmă, şi-a forţat un zâmbet nedumerit.

— Nu înţeleg, care este poanta?

— Nu e nicio poantă. Studiez Coranul de mai bine de un an şi mi-am rezervat peste trei zile un zbor spre Kabul. Mă duc acolo pentru a mă înscrie într-o *madrasă*, o şcoală islamică în care voi preda Coranul.

— Ştii că locurile alea scot terorişti proaspeţi pentru maşina de tocat carne? Bărbaţi şi femei, chiar şi copii, pe care îi antrenează să ucidă soldaţi americani?

— Nu toate, a răspuns el cu severitate.

Nu exista nicio urmă de umor în cuvintele sale:

— Multe sunt locuri devotate de educaţie religioasă şi de cult. Este voinţa lui Allah să fac acest lucru.

— Orice om care îşi propune să ucidă americani este un duşman. Pleacă de aici, Daniel. Nu mai eşti fiul meu.

Rod a încercat să aplaneze lucrurile.

— Tată, te rog, nu face asta. Putem discuta despre...

Şi-a privit fiul cu părul blond, o versiune mai tânără şi mai musculoasă a lui Dan. Deşi, cumva, părea întotdeauna un pic mai în vârstă, poate din cauza chipului său bătut de vreme, produs al unei vieţi petrecute în aer liber, pe când Daniel se afla în biroul său răsfoind colecţia sa considerabilă de cărţi.

— Fiule, vei fi acolo în curând, iar fratele tău va ajuta inamicul. Nu e nimic de discutat.

S-a uitat la celălalt fiu al său.

— Ţi-am spus să ieşi afară.

Daniel a plecat, iar Rod a încercat să liniştească sentimentele rănite ale tatălui său. O viaţă întreagă în armată, retrăgându-se cu o pălărie plină cu medalii de la serviciul său în SEAL, iar acum fiul său cel mare devenise efectiv un trădător.

Rod a muncit din greu pentru a deveni tot ceea ce fratele său nu fusese, iar unsprezece luni mai târziu se afla în Afganistan.

Căutând şi ucigând inamicul.

Luptând pentru a supravieţui.

Şi încă se gândea, în fiecare zi, la ultimele cuvinte ale tatălui său înainte de a se îmbarca.

— Fiule, orice s-ar întâmpla, promite-mi un singur lucru.

— Orice, tată.

— Vreau să-mi promiţi că te vei strădui să recâştigi onoarea familiei.

Se aflau în bârlogul tatălui său, iar el privea fotografiile unui tânăr *Master Chief* Larry Cooper, care purta pe piept rânduri de panglici cu medalii. Stătea în picioare alături de ceilalţi membri ai unităţii sale, şi fiecare bărbat părea mândru de realizările lor. Erau războinici şi aveau un lucru în comun. Onoarea.

— Îţi promit, tată. Orice s-ar întâmpla, nu te voi dezamăgi.

Din acea zi, nu a încetat niciodată să se gândească la fratele său. La faptul că a adoptat o religie străină, ceea ce era alegerea lui. Dar el se ţinuse de cuvânt şi călătorise în Afganistan pentru a preda într-o *madrasă*, şcolile de recrutare ale talibanilor. Trebuia să ştie că acţiunile sale vor duce la moartea mai multor americani. De asemenea, trebuia să ştie ce ruşine şi dezonoare a adus familiei sale. Tot ce putea face Rod era să lupte mai mult decât orice om pentru a recâştiga măcar o parte din acea onoare.

* * *

Era sfârşitul iernii, iar unitatea lui se afla pe un vârf de deal care domina un sat mic, cu aspect nevinovat. Doar că nu era nimic inocent în el. Serviciile de Informaţii primiseră un pont credibil şi, ca urmare, au pus la punct un set de interceptări radio şi de telefoane mobile, împreună cu imagini de la survolarea dronelor. Fără nicio îndoială, locul era o bază talibană. Un băiat tânăr supraveghea o turmă de capre, la jumătatea distanţei dintre ei şi sat, dar scena bucolică nu i-a păcălit pe niciunul dintre ei. Puştiul era un observator, iar caprele sale erau slabe, neîngrijite, o dovadă a prezenţei insurgenţilor. *Lieutenant* Anderson părea îngrijorat şi a aruncat o ultimă privire prin binoclu înainte de a-şi angaja oamenii în luptă.

Fusese subofiţer înainte de a deveni ofiţer, şi avea grijă de oamenii săi ca de o familie. La naiba, ei *chiar erau* o familie.

— Trebuie să trecem de băiat fără să trezim satul, dar nu vreau ca cineva să-l folosească ca ţintă de antrenament. Puştiul nu are mai mult de şapte sau opt ani.

— Lasă-mă pe mine, a murmurat Rod, cred că pot să mă strecor acolo şi să-l *împachetez* fără să fac zgomot. Când e gata, o să anunţ.

Ofiţerul a dat din cap.

— Am înţeles. Dar ai grijă să nu faci zgomot.

— Am înţeles.

A alunecat, urmând relieful versantului pentru a nu fi văzut de băiat. A reuşit să se infiltreze într-o poziţie în care caprele se aflau între el şi observator, şi a înaintat. Caprele s-au uitat la el cu speranţă, în caz că omul le aducea mâncare, iar lui i-a fost milă de starea lor neglijată. A reuşit să se târască prin cârd până când a ajuns aproape de băiat, care asculta un radio portabil minuscul, din care emana o voce. A sesizat referinţa ocazională la Allah şi a concluzionat că puştiul asculta monotonia nesfârşită a spălării islamice a creierului.

Aproape că l-a atins, dar în ultima clipă băiatul s-a întors şi a rămas cu gura căscată de uimire. Rod a plonjat înainte, cu Sig Sauer P226 într-o mână, cu ţeava alungită cu un amortizor de sunet voluminos, şi, neavând de ales, l-a lovit pe băiat în cap. Suficient de tare pentru a-l lăsa inconştient, dar nu pentru a-l ucide. Puştiul avea un radio simplu, ieftin, cu două căi de comunicare, pe care l-ar fi folosit pentru a da un avertisment insurgenţilor din sat. L-a zdrobit cu patul pistolului său i-a legat băiatului gleznele şi încheieturile mâinilor cu nişte cătuşe de plastic din rucsac. Ca o ultimă precauţie, a improvizat un căluş dintr-un pansament de campanie pentru a se asigura că nu va striga. Când a fost gata, a apăsat butonul de transmisie de pe cască.

— Aici *Alfa*-4, observatorul doborât. Putem să înaintăm.

Două *click*-uri au confirmat şi şi-a privit colegii SEAL cum se grăbeau să coboare pe versant. Ar fi trebuit să fie simplu. Erau şapte, toţi înarmaţi cu carabine de asalt, pistoale, grenade şi chiar cu o SAW M249. Un al optulea om aştepta pe deal, Jason Merryweather, lunetistul unităţii, înarmat cu un *Macmillan* 338 de calibrul .50, îndreptat spre sat, căuta ţinte de oportunitate. Când au ajuns la nivel, Rod s-a alăturat celorlalţi oameni şi au alergat pe ultimii paşi pentru a *steriliza* baza inamică. Au intrat direct într-un cuib de viespi.

Programaseră atacul în zorii zilei pentru momentul în care inamicul ar fi dormit încă. Spre ghinionul lor maxim, talibanii începuseră să iasă din colibele de piatră, probabil pentru a porni într-o nouă misiune, şi în loc să atace oameni care dormeau, au dat peste oameni care erau îmbrăcaţi complet şi purtau arme. Se spune că planurile sunt prima victimă a războiului, şi aşa s-a dovedit a fi.

Lieutenant Anderson a strigat ordinele:

— Cooper, tu şi Adams mergeţi la dreapta. Jensen, pune mitraliera în acţiune. Hollis şi Blake, mergeţi la stânga. Restul urmaţi-mă. Să-i omorâm repede pe ticăloşii ăştia ca să putem ajunge acasă pentru micul dejun. Mi-e foame.

Rod Cooper a alergat spre uşa de unde ieşeau oameni care ţipau în *paştu* şi l-a doborât pe luptătorul din frunte cu două gloanţe din M4A1. Vince Adams a tras o rafală lungă care i-a doborât pe cei doi bărbaţi din spate, iar alţi câţiva s-au retras în colibă. Rod a scos o grenadă, a tras cuiul, a numărat două secunde şi a aruncat-o prin uşă. Cei doi SEAL au fugit mai departe, ignorând explozia şi ţipetele din spatele lor. Aproape că s-au ciocnit cu o ceată de o jumătate de duzină de insurgenţi care se îndreptau spre ei. Talibanii au fost chiar mai surprinşi decât ei, iar Rod a întors selectorul pe *'full auto'* şi a golit încărcătorul în asupra lor.

Vince i-a lichidat pe supravieţuitori, şi şi-au continuat drumul. Satul devenise un iad de focuri de armă şi explozii, dar americanii lucrau metodic, trecând de la un adăpost la altul, eliminând inamicul, până când au ajuns în partea îndepărtată a satului, unde s-au întâlnit.

Cooper a raportat *lieutenant*ului.

— Zona noastră e *'clear'*, i-am doborât pe toţi.

Acesta a dat din cap.

— Bine, cred că ne-am recuperat destul de repede ca să ne ocupăm de ei. Ne vom întoarce prin sat, ne vom asigura că sunt toţi morţi şi apoi vom cere extragerea. Bine lucrat, băieţi.

— *Lieutenant*...

Apelul era de la Merryweather, lunetistul de pe deal.

— Ce este?

— *Ostili*, vin dinspre est. Nu-i puteţi vedea. Urmează un şanţ de irigaţii. Estimez că se află la cinci sute de metri distanţă şi că vor fi peste voi în câteva minute. O să încerc să-i ţin la distanţă, dar trebuie să fie vreo treizeci sau patruzeci.

— Am înţeles.

Pe chip i se aşternu o expresie gravă.

— Se pare că ne aşteaptă o luptă. Îi vom aştepta aici, ca să ne putem adăposti în spatele colibelor de piatră. Încărcaţi armele, vom avea nevoie de multe gloanţe.

S-au aruncat la pământ, au ţintit acolo unde trebuia să apară inamicul şi au aşteptat. Nu au trebuit să aştepte prea mult. Un turban negru a răsărit din pământ aproape ca prin magie, urmat de un şir lung de oameni, iar împuşcăturile au început. Gloanţele şuierau în ambele sensuri, iar talibanii veneau năvalnic spre ei. SEAL aveau o acoperire bună în spatele clădirilor de piatră, până când grenada a trecut pe deasupra şi a căzut aproape de *Lieutenant* Anderson. Acesta a răcnit agonic când fragmentele de metal i-au sfâşiat picioarele, iar Rod a acţionat fără să stea pe gânduri. Tocmai îşi golise încărcătorul, a băgat unul nou şi a alergat înainte, trăgând de la şold.

Inamicul s-a oprit pentru a se arunca la adăpost. L-a ridicat pe *lieutenant* şi a fugit cu el în spatele clădirilor. Dar nu erau în siguranţă, nu faţă de grenade, şi mai era ceva... mai periculos. Văzuse un om care pregătea un lansator de rachete, un RPG-7. Un favorit al insurgenţilor, iar tipul putea să se oprească şi să-i spulbere dacă nu făceau ceva. S-a hotărât să acţioneze. Restul oamenilor nu erau conştienţi de pericol şi îşi croiau încet drumul înapoi prin sat.

— Vince, ai grijă de *lieutenant*. Restul, trebuie să-i lovim tare pe ticăloşii ăştia cât mai putem. Altfel, ne vor elimina pe rând.

Joe Hollis s-a încruntat.

— Eşti nebun? Dacă mergem acolo, nu avem nicio şansă.

— Nu avem nicio şansă dacă stăm aici. Acţionăm în stil *'şoc şi groază'*.

— Asta e o prostie, sunt prea mulţi.

Rod a ridicat din umeri.

— Mult prea mulţi, dar ori stăm aici şi murim, ori mergem în forţă şi îi lovim de se cacă pe ei..

— Sunt mai mare în grad ca tine, Cooper. Şi spun că e o idee nebunească.

— Nebună sau nu, nu există altă cale.

A schiţat un zâmbet:

— Ne vedem cu toţii în iad.

L-a auzit pe Hollis mârâind:

— De data asta suntem terminaţi, absolut terminaţi.

A băgat un încărcător plin în carabină, a tras aer în piept şi a început să alerge. Nu a mai auzit nimic în afară de pocnetul şi şuieratul torenţial al gloanţelor. Dar ploaia nu ucide. Gloanţele o puteau face, şi probabil că o vor face.

CAPITOLUL DOI

Făcuse o jumătate de duzină de paşi când a auzit zgomotul unor ghete tropăind în spatele lui. Când s-a uitat înapoi, erau toţi cu el. Merryweather de pe deal şi-a dat seama imediat şi a turnat gloanţe de calibrul .50 ca şi cum ar fi fost la promoţie în piaţa locală.

Rod a rămas în frunte şi a ajuns chiar la timp. Tipul cu lansatorul de rachete era ieşit pe jumătate din şanţ, ţintind spre coliba de piatră unde îl lăsase pe *lieutenant*. L-a doborât cu o rafală scurtă şi a fugit mai departe. În spatele lui, ceilalţi SEAL trăgeau cu foc automat, rafale lungi care spulberau inamicul, ce a dat bir cu fugiţii. I-au urmat trăgând *foc-cu-foc* pentru a le diminua numărul, până când nu au mai rămas ţinte.

Hollis îi aruncă o privire dură lui Rod.

— Nu lăsa ca asta să ţi se urce la cap. Am fost doar norocoşi.

Dar nu se uita la celălalt bărbat, ci la drumul care venea spre sat dinspre nord. Un panaj de praf anunţa sosirea mai multor vehicule, iar o clipă mai târziu acestea au intrat în vizor. Patru camioane, pline cu luptători, dar vehiculul din frunte însemna că îşi puteau măsura viaţa în câteva secunde. Un transportor blindat de trupe BTR, cu o mitralieră grea, sovietică, de 12,7 mm, montată în turelă. Talibanii foloseau rareori blindate, cu excepţia unor BTR-uri ocazionale pe care le capturau de la Armata Naţională Afgană. Împotriva trupelor, acestea reprezentau o condamnare la moarte.

— Fugiţi! a strigat Rod.

Nu au avut nevoie de alte îndemnuri, s-au întors şi au fugit înapoi prin sat, urmăriţi de gloanţe de calibru greu. Rod l-a înşfăcat rapid pe *lieutenant*, dar în spatele lui doi SEAL au căzut, unul mort, celălalt cu pieptul sfâşiat de focurile de armă grea care i-au perforat vesta de luptă. A fost tot ce au putut face pentru a ieşi pe partea cealaltă şi a începe să urce dealul. Merryweather a menţinut o cadenţă de foc constantă, iar unele dintre gloanţele sale au străpuns blindajul lateral al BTR-ului, ceea ce l-a făcut să se oprească. Au ajuns în vârful dealului, iar Rod şi-a dat jos casca. S-a ridicat în picioare şi s-a uitat înapoi la dezastru.

— Am lăsat doi oameni în urmă, a şuierat cu amărăciune. Asta nu trebuia să se întâmple. Am făcut o greşeală.

Anderson zăcea pe jos, cu faţa contorsionată de agonie, şi a dat din cap.

— Nu e nicio greşeală, eu sunt comandantul acestei unităţi, iar ceea ce ai făcut tu a salvat vieţile celorlalţi. Te-ai descurcat bine, Cooper.

Nu credea că se descurcase bine şi nu se putea abţine să nu se gândească la cei doi SEAL care zăceau în praf în sat. Amândoi morţi, iar până acum talibanii trebuie să le fi profanat cadavrele lor, aşa cum aveau obiceiul.

* * *

Se înşelase. Nu erau amândoi morţi. Jensen, mitraliorul, primise o rafală lungă care aproape îl decapitase, dar Adams era încă în viaţă, deşi rănit grav.

Şi-a recăpătat cunoştinţa şi şi-a ridicat privirea spre *talib*[2]ul care stătea deasupra lui. Un bărbat scund, brunet, cu o barbă care îi ajungea aproape până la brâu, barbă străbătută de resturi din masa pe care probabil o mâncase în noaptea precedentă.

Bărbatul a zâmbit, dezvăluind o gură plină de dinţi putreziţi. Dar în sinea sa nu zâmbea. Îl văzuse pe soldatul cu părul blond stând în vârful dealului, privindu-i de sus. Era convins că era acelaşi om care îi omorâse vărul.

— Bine, eşti treaz. Am nevoie de nişte informaţii.

Prin agonia lui, Adams a reuşit să scrâşnească un răspuns.

— Ai nevoie de o rachetă *Hellfire* în cur.

Expresia bărbatului s-a înăsprit într-un rictus crud.

— Te sfătuiesc să nu mă insulţi. Eu sunt *mullah*ul Ahmed Hassani, conducătorul acestor oameni, şi îmi vei arăta respect.

— Mi se fâlfâie cine eşti, dom'le. Eşti doar un gunoi.

Hassani şi-a adus bocancul înapoi şi l-a lovit pe Adams în piept, o lovitură îndreptată spre rănile sale deschise. SEAL abia a reuşit să se abţină să nu ţipe; nu avea să-i dea satisfacţie acestui rahat.

— Vei vorbi cu mine, americanule. Este doar o chestiune de cât de multă durere vrei să înduri mai întâi. Vreau să ştiu numele celui care mi-a ucis vărul.

— Vărul tău?

[2] talib – taliban.

— El a purtat lansatorul de rachete. L-am văzut pe unul dintre oamenii tăi omorându-l în mod deliberat.

— Astea sunt veşti bune.

Hassani l-a lovit din nou cu piciorul, iar de data aceasta nu a avut de ales decât să scoată un ţipăt lung de agonie.

— Numele. Spune-mi numele. Vărul meu trebuie să fie răzbunat.

Adams ştia că era pe moarte, simţea cum sistemele din corpul său încep să cedeze. Îi era frig, iar sângele îi curgea din rănile deschise din piept. Chiar şi cu o evacuare medicală, probabil că nu ar fi avut nicio şansă, dar aici, în pustietate, cu acest psihopat cu barbă, şansele lui erau zero. Tot ce putea face era să nu cedeze.

— Pupă-mă în cur.

Era pregătit pentru lovitură, dar chiar şi aşa, agonia i-a sfâşiat trupul, de la degetele de la picioare până în vârful capului. Se simţea în flăcări, arzând în interiorul unui cuptor, şi voia să se termine.

— Ultima şansă, americanule. Vreau să ştiu numele.

Adams s-a gândit la acea şarjă curajoasă spre un inamic copleşitor şi a simţit că Cooper ar trebui să primească o medalie pentru ceea ce făcuse. Dacă ar fi continuat să se retragă prin sat, probabil că talibanii i-ar fi prins pe toţi. Doar pentru că îi luaseră prin surprindere, reuşiseră să obţină suficient spaţiu pentru a se retrage. S-a gândit că cel mai bun lucru pe care îl putea face era să-l zdruncine pe nebunul ăsta şi să-l facă să înţeleagă că U.S. Navy SEAL nu erau o pradă uşoară.

— Facem o înţelegere.

Vocea lui era răguşită, aproape un mormăit, în timp ce viaţa i se scurgea din corp, iar Hassani s-a apropiat mai mult pentru a asculta.

— Ce înţelegere?l

— Îţi dau un nume, dar tu îl vei cita pentru o medalie... pentru că ţi-a ucis vărul. Consider că a făcut o favoare lumii. Păcat că nu te-a *curăţat* şi pe tine în acelaşi timp.

A fost ultima lui izbucnire, iar *mullah*ul a răspuns exact aşa cum îşi dorea. În furia sa incandescentă, şi-a tras bocancul înapoi şi l-a lovit în mod repetat peste rană. Durerea a fost mai mult decât intensă, dar treptat s-a atenuat pe măsură ce creierul său a fost supraîncărcat de semnale şi a început să se oprească. A urmat restul corpului său, deja slăbit de traumatismul rănii şi de pierderea masivă de

sânge, iar câteva secunde mai târziu *mullah* Hassani şi-a dat seama că lovea un cadavru.

L-a scuipat pe americanul mort şi le-a făcut semn din cap oamenilor săi.

— Luaţi-l de aici şi tăiaţi-l în bucăţi.

Omul care stătea lângă el şi-a ridicat sprâncenele. Avea pielea palidă, mai mult decât a celorlalţi talibani, deşi era îmbrăcat la fel, cu un turban negru, haine zdrenţuite şi împuţite şi un AK-47 ţinut sub braţ.

— *Mullah* Hassani, asta nu este o idee bună. Acest om a fost soldat, a luptat şi a murit ca un soldat. Cred că ar trebui să-l respectăm pentru asta şi sper că şi alţi americani au aceeaşi consideraţie faţă de morţii noştri.

Hassani a strâmbat din nas.

— Mohammed Amiri, nu reuşeşti să înţelegi adevăratele dorinţe ale lui Allah. Aceşti oameni au fost necredincioşi şi nu merită nimic.

— Am fost şi eu un necredincios odată, *mullah* Hassani.

— Este adevărat, dar acum înveţi cum să te supui dorinţelor Profetului.

A aruncat o privire către un alt luptător aflat în apropiere.

— Hamid, ocupă-te de cadavre. Tu ştii ce ai de făcut.

— Va fi o plăcere, *mullah*, zâmbi acesta.

Mohammed Amiri a privit în tăcere, ştiind că nu putea interveni, cum mai mulţi afgani sfârtecau cadavrele cu macete. Când au terminat, pământul semăna cu un abator, iar el a vomitat în linişte, fără să se vadă, în spatele uneia dintre colibe. Avu grijă ca ceilalţi să nu-i vadă dezgustul faţă de măcel.

Hassani a inspectat rămăşiţele, apoi le-a ordonat să plece. El s-a urcat în vehiculul său de comandă, BTR-ul, iar ceilalţi au urcat în camioane. Au demarat în coloană, îndreptându-se spre următoarea lor ţintă, o secţie de poliţie afgană. Dar mintea lui era plină de furie faţă de omul care îi omorâse vărul. Îl voia mort şi, până nu-l va trimite în iad, nu se va putea odihni. În drum spre ţintă, l-a sunat pe cumnatul său, care servea sub un nume fals ca sergent în Armata Naţională Afgană.

— Naseem, am nevoie de nişte informaţii. Am întâlnit şi am învins o unitate SEAL americană, dar unii dintre ei au scăpat. Am nevoie de numele unuia dintre ei.

L-a auzit pe Naseem trăgându-şi răsuflarea printre dinţi.

— Asta ar putea fi foarte dificil, Ahmed, şi costisitor. Informaţiile nu sunt ieftine.

— Nu-mi pasă.

Şi i-a dat locaţia satului în care avusese loc acţiunea.

— Află cine erau. Vreau să ştiu care unitate. Omul pe care îl vreau nu ar trebui să fie greu de localizat. Era înalt, iar când şi-a dat casca jos, avea părul blond.

La celălalt capăt al firului, Naseem şi-a repetat descrierea.

— Înalt, păr blond, membru al Navy SEAL. După cum am spus, ar putea fi foarte scump să cumperi aceste informaţii.

— Nu-mi pasă. Cheltuieşte cât este nevoie şi sună-mă în momentul în care ai acel nume.

Hassani a încheiat convorbirea şi, o oră mai târziu, se aflau în dreptul postului de poliţie. BTR-ul păstrase însemnele armatei afgane, iar ofiţerii neştiutori au ieşit când au auzit motorul apropiindu-se şi au făcut cu mâna. El era în turelă, cu degetul pe trăgaciul mitralierei, şi râdea demonic în timp ce îi dobora pe ofiţerii în uniformă. A continuat să tragă până când i-a făcut bucăţi însângerate.

Au jefuit postul de poliţie de arme şi echipament şi, în timp ce se îndepărtau, a primit un telefon de la cumnatul său.

— Ahmed, avem noroc. Elicopterul american de evacuare medicală a aterizat acum un sfert de oră şi am auzit pe cineva strigându-l pe soldatul blond. Numele lui este Rod Cooper.

— Excelent, te-ai descurcat bine. Mă voi asigura că vei primi o recompensă adecvată.

— La ce te-ai gândit?

— Îţi voi spune când va fi mort.

* * *

Trenul de aterizare al elicopterului medevac a atins pământul la Bagram. L-au descărcat pe *lieutenant* Anderson şi l-au pus în ambulanţa care aştepta să-l transporte la spitalul bazei. Rod Cooper s-a îndreptat spre complexul SOCOM, nerăbdător să termine raportul după acţiune pentru a putea merge în camera sa ca să facă un duş şi să-şi schimbe hainele. Era flămând şi abia aştepta micul dejun.

Mânca o porţie de ouă şi cartofi prăjiţi când cineva l-a bătut pe umăr. S-a răsucit şi s-a ridicat în picioare. Noul venit era *Lieutenant Commander* Frank Nolan, din U.S. Navy SEAL.

— Pe loc repaus, Cooper. Te deranjează dacă mă alătur ţie?

— Nu, *sir*.

S-au aşezat amândoi, iar Nolan s-a uitat la el câteva secunde, ca şi cum l-ar fi evaluat.

— Am vorbit cu *Lieutenant* Anderson despre ceea ce s-a întâmplat şi am completat câteva detalii de la subofiţerul Merryweather. Era în vizită la Anderson, aşa că am reuşit să vorbesc cu amândoi în infirmerie.

Se simţea vinovat.

— Sigur, ar fi trebuit să mă duc direct acolo să văd cum se simte, dar mi-au spus că va merge direct în sala de operaţii.

— Se pare că nu, dar nu-ţi face griji. Ştia că vei veni în vizită cât mai curând posibil. Chestia e că am vorbit cu Anderson şi Merryweather şi mi-au spus că te-ai descurcat bine.

— Mi-am făcut doar treaba, *sir*.

— Ei consideră că ai făcut mai mult decât treaba ta şi te voi promova. Gradul tău este de *Petty Officer* 3[3], te avansez la *Petty Officer* 1[4].

— Sunteţi foarte generos, *sir*, nu sunt sigur că o merit.

— Oamenii de lângă tine cred că da. Şi dacă te vei descurca bine în următoarea misiune, ai putea fi promovat în continuare la gradul de *Chief*[5].

Rod a început să înţeleagă atunci. Aceasta era US Navy, iar ei nu dădeau nimic degeaba. Voiau un *quid pro quo*[6]. Un mare *quid pro quo*. Cum se spunea în vechiul serial SF Star Trek? *'Să mergi cu îndrăzneală acolo unde nimeni nu a mai fost înainte.'* În Afganistan, la această replică ironică ai putea adăuga *'şi să nu te întorci viu'*.

— Misiunea?

Lieutenant Commander Nolan a zâmbit, iar Rod a ştiut că nu avea să fie nimic bun.

— Aţi auzit de unităţile GAT? Nu? Nu sunt surprins; sunt răspunsul talibanilor la unităţile noastre de arme combinate. În loc să trimită câţiva oameni

---

[3] Petty Officer 3 - Petty officer third class – cod NATO OR-4; echivalent *Caporal*.

[4] Petty Officer 1 - Petty officer first class – cod NATO OR-6; echivalent Sergent major.

[5] chief - Chief petty officer – cod NATO OR-7; echivalent *Plutonier*.

[6] quid pro quo – dă ca să-ţi dau (lat)

înarmaţi cu AK-47, să instaleze poziţii de mitraliere grele pentru a acoperi rutele pe care ştiu că le vor urma convoaiele noastre militare sau să sape gropi în autostrăzile principale pentru a lovi camioanele şi vehiculele noastre, echipele GAT sunt înfiinţate pentru a aduce mai multă putere de foc asupra trupelor noastre. Cred că ştii ce va însemna asta.

— Mai mulţi oameni de-ai noştri vor fi ucişi.

— Exact, iar noi punem la punct o mică unitate pentru a riposta. Vreau ca tu să conduci o echipă de patru oameni. Orice altceva ar fi prea mare pentru a se apropia de ei fără a fi detectat. Sarcina ta va fi să te duci pe jos în interiorul teritoriului inamic, să cauţi şi să distrugi aceste unităţi GAT. Trebuie să le eliminăm înainte ca să dezlănţuie tot iadul în interiorul ţării. Dar trebuie să-ţi spun că nu va fi uşor. Veţi fi patru oameni, uşor înarmaţi şi echipaţi, împotriva a patruzeci sau chiar de două ori mai mulţi. Iar ei vor purta tot felul de arme, de la AK-47 la rachete, mitraliere grele şi orice altceva se întâmplă să aibă în arsenalul lor.

— Risc ridicat.

Rod intenţionase să formuleze mai precis, iar cuvântul *'sinucigaş'* i-a venit în minte. Dar *'risc ridicat'* era suficient. Nolan ştia la ce se referea.

— *Risc ridicat* este corect. Îţi voi desemna trei oameni buni să ţi se alăture, şi sunt oameni cu care ai servit, aşa că ştii cine îţi va păzi spatele. Merryweather, care se pricepe la o carabină cu lunetă, Vince Adams şi Joe Hollis. Ia-ţi câteva zile pentru a trece peste asta şi te vom trimite în prima misiune. Este vorba de un COP (*Combat Outpost*) un avanpost de luptă care poartă numele de Kamdesh, la est de Kabul, aproape de graniţa cu Pakistanul. Te vom plasa la zece kilometri de COP şi vei putea efectua o cercetare a zonei înainte de a te alătura garnizoanei. Serviciile de Informaţii ne-au înştiinţat că avanpostul ar putea fi vizat în curând, iar evaluarea lor este că ar putea trimite echipa GAT. Le voi aduce la cunoştinţă şi celorlalţi oameni ai tăi şi vom face mâine o informare. Ai întrebări?

— Nu, *sir*.

— Bine. Încă un lucru, unitatea talibană cu care v-aţi întâlnit în acel sat este condusă de un tip pe nume *mullah* Ahmed Hassani. Am înţeles că echipa locală GAT se află sub comanda lui, aşa că, dacă vor organiza un atac asupra Kamdesh, veţi avea încă o şansă să-l *neutralizaţi*.

— Abia aştept.

CAPITOLUL TREI

Trei zile mai târziu, se apropiau de COP Kamdesh. Au traversat ţara, stând departe de trasee, căutând semne de ostilitate. Noile unităţi GAT ale talibanilor ar fi făcut, fără îndoială, pagube serioase oriunde ar fi lovit, dar mica unitate a lui Cooper avea un avantaj. Un efectiv mare de oameni nu se putea deplasa fără să lase urme, iar dacă plănuiau să atace COP, mişcările lor ar fi trebuit să fie evidente. Cu condiţia să dea peste ei la timp.

Spre surprinderea lui, Hollis a reacţionat bine când a aflat că Cooper fusese promovat înaintea lui. Ulterior, Rod descoperise că Merryweather şi Adams îl luaseră deoparte şi îi explicaseră motivul pentru care rămăseseră în viaţă în acea ultimă acţiune, iar el a acceptat oarecum morocănos să muncească din greu pentru ca unitatea de commando a lui Cooper să aibă succes.

— Dacă mai ai îndoieli, Hollis, priveşte lucrurile astfel. El ne-a ţinut în viaţă. Ce şi-ar putea dori mai mult un om?

— Aş fi putut să mă descurc şi eu, a obiectat el pentru a-şi salva mândria.

— Da, dar nu ai făcut-o.

Merryweather i-a aruncat o privire aprigă:

— Avem nevoie de cineva care să meargă pe calea cea bună. În afacerea asta, vorbele nu sunt suficiente. Vrei să stai cu *familia* ta sau nu?

El a ridicat din umeri.

— Bineînţeles că vreau.

— La fel şi noi, aşa că hai să facem să meargă treaba.

Rod era în frunte, la cincizeci de metri în faţă. A apăsat brusc butonul de transmisie pentru a-i avertiza.

— Aud motoare, aşa că adăpostiţi-vă, în caz că nu sunt *prietenoşi*. Merryweather, găseşte o poziţie bună, dacă trebuie să deschidem focul.

— Am înţeles.

Rod s-a ghemuit şocat. Vehiculul blindat cu mitraliera grea montată pe turelă arăta identic cu cel cu care se confruntaseră data trecută. A apăsat din nou butonul de transmisie.

— Merryweather, avem o problemă. Poţi să faci ceva în legătură cu acea *'tinichea'*?

— S-a făcut, şefu'. Blindajul turelei este puternic la chestiile astea şi mă îndoiesc că pot penetra compartimentul şoferului, dar pot să bag câteva gloanţe prin carenă ca să-i fac să se gândească de două ori înainte de a continua.

— Fă-o.

Carabina cu lunetă *Macmillan* de calibrul 50 a tras, iar el a văzut gloanţele percutând în carena blindată. Câteva au pătruns, cele care au atins turela doar au ricoşat, dar lunetistul a fost bun, iar şoferul BTR-ului a virat şi s-a adăpostit într-o râpă îngustă de pe marginea drumului. O clipă mai târziu, vehiculul a ieşit din nou la iveală, turela scuipând gloanţe în timp ce se îndepărta, îndreptându-se spre COP Kamdesh.

Rod era deja în picioare.

— Să mergem. Băieţii ăia vor avea probleme.

Au fugit repede, iar 'necazuri' nu era un termen suficient pentru a descrie cu ce s-au înfruntat. Pentru prima dată, Serviciile de Informaţii avuseseră dreptate, iar avanpostul era într-adevăr atacat. Două mitraliere grele trimiteau şuvoaie de gloanţe în apărarea şubredă, iar o mică echipă de siluete în robe era ocupată să sape o groapă în drumul de acces, pregătind un dispozitiv exploziv improvizat. BTR-ul se oprise în faţa porţii şi trăgea asupra gardului perimetral. Cooper se cutremura când se gândea la pagubele pe care garnizoana le încasa în interior.

A atins din nou butonul de transmisie.

— Merryweather, trebuie să doborâm acel BTR. Băieţi, concentraţi-vă cu toţii focul asupra vehiculului blindat.

— Dar tu? a ripostat Hollis.

— Eu mă îndrept spre mitraliere. Vii cu mine?

— Bineînţeles că da.

O clipă mai târziu, Hollis i s-a alăturat şi cei doi au început să se târască spre mitraliere. Le poziţionaseră bine. Una în spatele unei grămezi de pietre, iar cealaltă într-o uşoară adâncitură a solului care oferea, de asemenea, acoperire. Apărătorii din COP făceau tot posibilul să riposteze, dar atacatorii nu făceau

decât să se aplece pentru a evita focul, apoi reapăreau trimiţând rafale de gloanţe. Mitraliera grea făcea găuri în perimetru. Două echipe de RPG-7 au apărut brusc, iar rachetele au zburat spre avanpost.

Îl pierdeau, iar Cooper ştia că trebuie să se mişte repede. Hollis era la douăzeci de metri de postul de mitralieră, iar el era la patruzeci de metri de ţinta sa. Dacă Hollis îşi atingea ţinta, cealaltă mitralieră îl putea repera, rotea arma spre el şi îl făcea bucăţele. Avea o singură opţiune şi cunoştea deja cât urau talibanii un soldat înarmat şi priceput care se îndrepta spre ei scuipând ură şi gloanţe.

A atacat, trăgând de la şold, răcnind înjurături către inamic, iar aceştia l-au văzut venind. Prea târziu, au început să rotească arma, ceea ce a fost o greşeală. Dacă şi-ar fi folosit puştile, ar fi fost mai rapizi şi poate ar fi făcut diferenţa. Era aproape de ei când, în sfârşit, au reuşit să aducă mitraliera în poziţie. Îşi făcuse deja calculele, calculase distanţele în minte şi ştia că nu-i va putea ajunge când se vor feri din vedere. Era un om mort, dacă nu arunca o grenadă de mână în poziţia lor.

În fugă, a tras cuiul, a lăsat maneta să cadă şi a aruncat-o într-un arc înalt spre depresiunea puţin adâncă unde moartea sub forma gloanţelor de 12,7 mm îl căuta deja. Prima lor rafală s-a dus aiurea, trasă în panică, iar grenada nu i-a mai lăsat să o tragă şi pe a doua. A continuat să alerge, trăgând rafale scurte pentru a-i convinge pe cei care săpau groapa în drum pentru a-l mina cu un dispozitiv exploziv improvizat că se aflau în locul greşit. A golit un încărcător, a golit altul şi a constatat că nu mai avea gloanţe. Şi-a scos pistolul, şi a sprintat spre ei, trăgând *foc-cu-foc*. Dar talibanii, sătui, s-au întors şi au fugit.

S-a întors când a auzit zgomotul unui motor şi, incredibil, BTR-ul venea spre el. Merryweather făcuse tot ce putuse, dar blindajul care îi proteja pe şofer şi pe mitralior era prea mult pentru calibrul .50, şi continua să înainteze spre ţinta sa, avanpostul asediat.

Scoase două grenade şi a alergat spre drum pentru a intercepta mastodontul, dar mai mulţi *talib*i năvăleau pentru a se alătura atacului. Americanii întâlniseră unitatea GAT şi i-au angajat în luptă. Din nefericire, banda talibanilor avea alte arme la dispoziţie.

Prima rachetă s-a izbit de gardul perimetral şi a făcut o gaură imensă în el. A doua rachetă a percutat poarta principală, iar BTR-ul a accelerat spre ea. Nu putea face nimic în privinţa RPG-urilor, dar cu două grenade avea o şansă

împotriva vehiculului blindat. Şi-a mărit viteza până la un sprint care îi secă plămânii şi aproape că a reuşit... dar aproape că nu a reuşit. Mitraliera grea montată în turela AFV[7]-ului s-a rotit pentru a fi îndreptată direct spre el. Un torent de plumb s-a revărsat asupra lui, spulberând jeturi de ţărână care se apropiau din ce în ce mai mult.

În ultima secundă, a plonjat într-o parte şi s-a rostogolit pe pământ, dar nu a văzut piatra care ieşea în afară, iar casca lui a lovit-o cu o asemenea forţă încât l-a făcut să rămână aproape inconştient. Mintea îi zvâcnea de confuzie, a încercat să se repună pe picioare, ştiind că trebuia să facă ceva. Până când două gloanţe i-au lovit casca simultan. Nu au fost suficiente pentru a străpunge kevlarul, dar forţa cinetică a fost suficientă pentru a-l trimite în întuneric.

Şi-a revenit şi era întins pe o podea de oţel. Zdrăngănit şi vibraţii de vehicul blindat, iar când a încercat să se mişte, a constatat că mâinile şi gleznele îi erau legate la spate. Un bărbat a coborât din turelă şi, spre uimirea lui, avea în faţă chipul *mullah*ului Ahmed Hassani. Expresia lui se contorsionase în bucurie pură, aproape până la exaltare.

— Ştiu cine eşti. *Petty Officer* Rod Cooper., Navy SEAL, nu-i aşa?

I-a luat o clipă pentru a răspunde. Capul încă îi pulsa şi nu reuşea să-şi pună gândurile în ordinea corectă, dar în cele din urmă a reuşit să vorbească.

— Îţi voi spune cine sunt, amice. Sunt omul care te va ucide.

Liderul talibanilor i-a răspuns cu un chicotit aspru, iar Rod a observat firimituri de mâncare care i se desprindeau din barbă în timp ce bărbia îi tremura de veselie.

— Cum ai de gând să faci asta, americanule? Ai vreo putere magică de care eu nu sunt conştient? Lasă-mă să-ţi spun ceva. Tu eşti omul care l-a ucis pe vărul meu acum câteva zile şi, cumva, trebuie să răspund în faţa familiei sale pentru ceea ce ai făcut. Tot ce pot să le spun este că l-am prins pe omul responsabil şi l-am executat într-un mod lung şi dureros. Le voi spune că ai ţipat până în ultima clipă, implorându-mă să-ţi curm suferinţa, dar am continuat execuţia lentă. Aşadar, mă îndoiesc că vei ucide pe cineva.

— Du-te naibii, a reuşit să mârâie.

[7] AFV - armoured fighting vehicle – vehicul blindat

Hassani nu s-a deranjat să răspundă, ci a dat din cap către un bărbat nevăzut, ghemuit în spatele lui Rod. Acesta l-a pocnit cu patul carabinei în cap, iar el căzut înapoi în inconştienţă miloasă.

Când s-a trezit, BTR-ul era oprit şi oamenii se coborau afară. Cineva l-a apucat de chingi şi l-a tras cu brutalitate afară pe pământul accidentat. Au continuat să-l tragă spre un copac butucănos care se afla lângă o îngrămădeală de locuinţe de piatră. L-au pus cu spatele la copac şi au legat frânghii în jurul lui şi al copacului, făcându-i imposibil să se târască.

Hassani vorbea cu oamenii săi, dar l-a văzut pe Rod bine legat şi s-a îndreptat spre el.

— Execuţia va avea loc mâine, în zori, şi ştiu că oamenii mei se vor bucura de spectacol. Bucură-te de ultimele tale ore, americanule, căci mâine vei coborî în iad.

— Ne vedem acolo, a replicat, aşteptând o altă lovitură cu patul puştii, dar aceasta nu mai a venit.

A rămas acolo tot restul zilei, iar ei nu i-au dat nici mâncare, nici apă. Din când în când, un taliban trecea pe lângă el şi îi aplica o lovitură în trup. După primele câteva ore, nu le-a mai ţinut cont, corpul său fiind doar o masă de vânătăi şi durere. Lumina a început să se stingă, iar el privea stelele, bucurându-se de ultima lui noapte pe Pământ cu o privelişte spectaculoasă a cerului.

S-a gândit la acea acţiune de la Kamdesh şi s-a întrebat cum se descurcaseră restul oamenilor săi. Scăpaseră, sau trupurile lor erau grămezi ciuruite pe pământul pustiului pe care îl numeau Afganistan? Poate că scăpaseră. Poate că, doar poate, urmăriseră BTR-ul şi urmau să organizeze o operaţiune de salvare, dar a respins acest gând. Erau pe jos şi nu aveau cum să ţină pasul. Nu, ăsta era sfârşitul. Trecuse mult timp de când nu-şi mai spusese rugăciunile, iar acum îşi storcea creierii ca să şi le amintească. Nu era un om care să meargă la biserică, dar învăţase destule când era tânăr ca să ştie că Dumnezeul la care se închinase nu era divinitatea sângeroasă şi brutală pe care o admirau talibanii.

A estimat că era în jur de ora 0200. Nu mai era mult până atunci, iar el a privit din nou spre înalturi, sorbind din plin cerul spectaculos plin de stele. Încă privea în sus când a simţit o mişcare în apropierea lui, un foşnet de haine, mirosul de capră râncedă, şi a ştiut că nu era o încercare de salvare. Era vorba de

un taliban, poate un tip care se hotărâse să-şi aline insomnia dând câteva lovituri în plus unei victime incapabile să riposteze. I se părea că aude ceva:

— Rod?

— Cine eşti?

— Nu ştii? Sunt eu. Mohammed Amiri.

Vocea îi era cunoscută, dar numele nu.

— Nu cunosc niciun Mohammed Amiri.

Bărbatul s-a întors cu faţa la el şi, în întuneric, tot nu l-a recunoscut. Nu la început, dar apoi buzele s-au despicat într-un zâmbet familiar pe care îl cunoştea de când era copil.

— Dan?

— Sigur că da. Nu-ţi face griji. O să te scot de aici.

— Am vedenii, trebuie să am vedenii. Nu poţi fi tu. Pur şi simplu nu e posibil.

Daniel a ridicat din umeri şi arăta ca vechiul Daniel Cooper pe care îl cunoscuse cândva, înainte de a deveni un trădător. Fratele lui, studiosul, intelectualul, cel deştept, care fusese la o facultate din *Ivy League*[8]. Care se întorsese triumfător strângând în braţe o diplomă şi apoi aruncase totul la gunoi pentru a se alătura insurgenţilor din Afganistan.

— Cu toate acestea, iată-mă aici. A fost o călătorie lungă, frăţioare.

— Tot nu-mi vine să cred că eşti tu.

— Ar fi bine să crezi. Ascultă, trebuie să te scot de aici.

— Unde e *'aici'*?

— Suntem la vreo treizeci de *click*uri de Kamesh. Avanpostul este încă în mâinile americanilor, şi dacă putem ajunge acolo, vei fi în siguranţă.

— Dar...

A clătinat din nou din cap, încă nu era sigur că nu visa:

— Dar tu? Credeam că tipii ăştia sunt prietenii tăi.

— Au fost, odată, până când mi-am dat seama că am fost prost. Acum câteva luni am contactat CIA din Kabul cu nişte informaţii despre o bază secretă a talibanilor.

A ridicat din umeri:

— După ce m-am răzgândit, le-am dat mai multe informaţii despre ceea ce plănuia Hassani. Sincer să fiu, a devenit un monstru. Poate că a fost întotdeauna,

[8] Ivy League – un grup de opt colegii de elită caracterizate prin excelenţă academică, admitere selectivă, elitism social.

dar violenţa şi gustul său pentru sânge m-au dezgustat. Ceea ce ei numesc religia păcii este o porcărie. Este religia crimei şi a sângelui.

— Ai dreptate. Deci tu eşti sursa de la care au aflat despre echipele GAT şi despre atacul asupra avanpostului de luptă.

— Cred că da.

— Deci acum ştii că ai făcut o mare greşeală când ai trecut la psihopaţii islamici.

A dat din umeri, aşa cum îi era cunoscut.

— Nu mi-am dat seama la început. Dar ai dreptate. Da, am făcut o mare greşeală, cea mai mare din viaţa mea. Acum e prea târziu să mă întorc înapoi. Mă vor ucide dacă vor afla că te-am ajutat să scapi, iar oamenii tăi mă vor ucide pentru că am trecut de partea insurgenţilor islamici. Trebuie să accept asta. Oricum ar fi, sunt un om mort.

— Nu este prea târziu. Trebuie să te întorci cu mine şi să le spui totul. Apoi poţi merge acasă şi să-i spui tatei, să-i explici că ţi-ai revenit şi că ţi-ai servit ţara cu onoare.

— Nu a fost întotdeauna aşa. Ştii de ce am venit aici. Nu a fost nici o onoare în asta. Dar e prea târziu să-mi fac griji pentru asta acum. Hai să te ducem în siguranţă.

— Crezi că putem reuşi?

— Dacă Allah vrea.

Dan păru stânjenit:

— Ce spun? E greu să uiţi prostiile. Da, putem reuşi.

După o scurtă pauză, a adăugat:

— Poate.

CAPITOLUL PATRU

A scos un cuţit ascuţit şi, pentru o secundă, Rod a crezut că fratele său se juca şi că era pe cale să-i taie gâtul. Nu era niciun joc. A tăiat frânghiile care îl ţineau legat de copac, i-a tăiat legăturile şi l-a ridicat în picioare. Fusese legat atât de mult timp încât i-a fost greu să-şi pună din nou muşchii în funcţiune, până când a auzit un strigăt care a aruncat valuri de adrenalină prin sângele său.

— Au descoperit evadarea. Repede, trebuie să fugim.

Au accelerat ritmul, auzind strigătele urmăritorilor însetaţi de sânge care urlau ca lupii în spatele lor. După prima oră, zgomotul a dispărut.

— Cred că suntem în siguranţă, a spus Daniel, uitându-se la el, cu ochii plini de îngrijorare. Cum te simţi? Ai primit o lovitură urâtă la cap şi te-au bătut destul de zdravăn. Ar trebui să fii la spital.

Făcu o grimasă:

— Uită de spital. Sunt obişnuit cu de-astea.

— Deci eşti sigur că poţi să mergi mai departe?

— Pot să reuşesc, dar am nevoie de o apă. Mi-e atât de sete încât aş putea să beau şi dintr-o baltă noroioasă.

Fratele său i-a întins un bidon cu apă şi, pentru o clipă, şi-a permis luxul de a crede că vor reuşi. Apoi a auzit zgomotul unui motor. Prea târziu, şi-a amintit că marele vehicul cu opt roţi de construcţie sovietică putea traversa teren accidentat la fel de uşor ca şi cum ar fi condus pe o autostradă, iar acesta se apropia tot mai mult.

— De unde naiba ştiu ei ce direcţie am luat?

Daniel a făcut o grimasă.

— Este singura direcţie pe care o puteam lua. Dacă nu ne îndreptăm spre avanpost, următoarea bază înaintată americană este aproape de două ori mai departe. Prea departe, şi ei ştiu asta.

— Ai vreo armă?

Fratele său a arătat spre tocul de la centură.

— Ăsta este, mă tem, un *Makarov* de 9 mm, cu opt cartuşe în încărcător. Nu sunt un luptător. Sunt un consilier religios, un profesor. Treaba mea este să ajut la menţinerea moralităţii şi a standardelor luptătorilor. Sau cel puţin aşa a fost.

— Pot să-ţi spun că ai eşuat. Nenorociţii ăştia au morala unui şarpe cu clopoţei.

Daniel a chicotit.

— Mie îmi spui. Dar nu acum, trebuie să fugim.

A încercat să se ridice, dar picioarele i-au cedat sub el. Daniel l-a ajutat să se ridice trăgându-l în sus, până când au ajuns la o pantă şi au început să urce pe grohotiş. Rod se îndoia că BTR-ul ar avea tracţiune pentru a urca panta şi avea dreptate. Vehiculul a încercat să urce, dar nici măcar acele anvelope gigantice nu au putut să se ţină. De fiecare dată când înainta, aluneca înapoi la vale, până când, în cele din urmă, s-a oprit în partea de jos, recunoscându-se învins.

Dar nu terminaseră încă. O grămadă de oameni au ieşit din interiorul transportorului şi au început să urce panta. Opt în total, şapte cu carabine de asalt AK-47 şi unul care purta un lansator de rachete RPG-7.

Rod i-a spus fratelui său să se pitească.

— Dacă tipul ăla lansează o rachetă, suntem terminaţi.

— Prea târziu.

Un jet de flăcări a ţâşnit din spatele lansatorului, iar racheta s-a arcuit spre ei. În acelaşi timp, omul din turela BTR-ului a declanşat mitraliera grea, iar plumbul fierbinte tocă solul în jurul lor înainte ca racheta să explodeze la câţiva metri distanţă. Aceasta s-a izbit de şisturile alunecoase şi a trimis bucăţi de piatră peste ei. Bucăţile de stâncă i-au lovit ca nişte gloanţe mici, dar cu o forţă insuficientă pentru a le străpunge trupurile. O clipă mai târziu, Rod a observat că norul de praf şi fum aruncat de lovitura de rachetă i-a ascuns de mitralieră.

— Continuă să mergi, a strigat Rod. Daniel, dă-mi pistolul. S-ar putea să am nevoie de el.

Fratele său i-a predat pistolul fără nicio obiecţie.

— Presupun că eşti un trăgător mult mai bun decât mine.

— Dacă nu sunt, suntem terminaţi.

Au continuat să urce panta, cu Daniel pe jumătate cărându-l, pe jumătate târându-l, până când au ajuns în vârf. Au stat pentru scurt timp în plină vedere a inamicului de dedesubt şi Rod a zâmbit.

— Asta e momeala. Singura mea şansă este să îi lovesc din spate. Tu mergi mai departe. Eu voi aştepta să treacă pe lângă mine şi voi începe să trag. E singura noastră şansă.

— Nu merg fără tine! Putem reuşi, împreună. Doi fraţi, aşa cum a fost odată.

L-a fixat cu o privire severă.

— Ascultă, m-am antrenat pentru asta şi pot s-o fac. Tu nu eşti rănit, aşa că poţi continua să mergi. Eu nu voi reuşi, dar mă pot ascunde şi îi pot aştepta. Nu există altă cale.

— Ştii că arma aia are doar opt gloanţe în încărcător? Şi sunt opt oameni care vin aici. Câte unul pentru fiecare om, iar dacă tu ratezi... ei vor avea grijă să nu o facă.

— Ştii că am dreptate. Pleacă. Ne întâlnim mai târziu.

Şi-au strâns mâinile. Exact ca pe vremuri.

— O să-ţi fac cinste cu o bere când ne întoarcem la Kabul.

SEAL a dat din cap.

— Sigur că da.

Apoi Daniel a plecat, coborând cu grijă pe partea cealaltă a pantei, în timp ce Rod îşi găsea un loc potrivit pentru a pregăti ambuscada. În cele din urmă, a găsit o mică, dar adâncă adâncitură în sol, şi a trebuit să se acopere cu crengi uscate şi pietre. S-a gândit că e suficient. A verificat *Makarov*ul şi, într-adevăr, încărcătorul era plin. Opt cartuşe de 9 mm – avea să fie la limită. Dar mai bine decât alternativa, să fie recapturat fără luptă şi să fie tăiat în bucăţi de gunoaiele astea.

A auzit zgomotul făcut de încălţăminte, iar o bucată de piatră s-a rostogolit pe lângă ascunzătoarea lui. Apoi au ajuns acolo. Mirosul stătut de transpiraţie, ulei de armă de la *Kalaşnikov*urile lor şi o duhoare puternică de usturoi care se suprapunea peste miasma unei mese recente. Probabil tocană din carne de capră; de când se afla în Afganistan, nu-i văzuse niciodată mâncând altceva în afara oraşelor principale.

Vorbeau între ei, mormăind. Unul trebuie să-l fi văzut pe Daniel la mică distanţă. A tras un foc, şi ei au strigat unul la altul cu entuziasm, ca nişte vânători care au mirosit prada. Apoi au trecut pe lângă el.

Rod a numărat până la zece şi a ieşit la vedere. Erau acolo, iar el a nimerit un om cu un singur foc de armă. Al şaselea om deja se prăbuşea când al şaptelea s-a

răsucit şi a plonjat, fugind în lateral de-a lungul pantei, împiedicându-se şi rostogolindu-se spre vale. Rod a înţeles că nu-i va mai face probleme, dar numărase opt oameni care urcaseră pe versant, iar el nu văzuse decât şapte. O împuşcătură a şuierat pe lângă el, iar o a doua l-a lovit în umăr. Un al treilea glonţ i-a şters coasta, smulgându-i o fâşie de piele, iar un al patrulea i-a perforat partea cărnoasă a piciorului. A simţit că se prăbuşeşte şi, cu un singur glonţ rămas în Makarov, s-a întins pe jos, căutând ţinta. A auzit un chicotit sec de deasupra lui. *Talib*ul se îndrepta spre el, cu botul AK-47 îndreptat spre burta lui. Scuipa o serie lungă de cuvinte într-o limbă ciudată şi, când nu se afla la mai mult de doi metri, se opri.

Ochii i s-au îngustat, buzele au lăsat la vedere dinţii rânjiţi într-un zâmbet sinistru şi şi-a ridicat arma la umăr. Se holba la el, nefiind pregătit să îşi întoarcă privirea, să arate vreun fel de teamă în faţa acestui nemernic de rahat. Se holba şi se holba, aşteptând ca glonţul să iasă din ţeavă... apoi durerea bruscă şi uşurarea binecuvântată a morţii.

CAPITOLUL CINCI

Totul s-a schimbat aproape într-o clipită.

Cumva, fratele său îşi croise drum înapoi pe pantă şi a atacat din lateral cu o piatră uriaşă în mână. Când a fost aproape, a aruncat piatra spre *talib*, iar bărbatul a reacţionat automat, tresărind. Proiectilul a şuierat inofensiv pe lângă capul lui, dar îi dăduse lui Rod suficient timp să ochească cu *Makarov*ul. A apăsat pe trăgaci, cu grijă şi uşor, ştiind că juca o loterie a morţii. O singură împuşcătură, un bilet pentru a trăi, un bilet pentru a muri.

A luat biletul câştigător. Glonţul îndreptat spre pieptul bărbatului a ajuns sus, iar el nu ţinuse cont de variaţia de unghiuri atunci când trăgea în sus. Nu a contat. Glonţul a sfâşiat în centrul feţei bărbatului, făcându-i o gaură în nas. O fântână de sânge a ţâşnit în timp ce forţa glonţului l-a trântit pe spate, iar când a ajuns la pământ, era în drum spre iadul islamic. Daniel a venit spre el şi l-a ajutat să se ridice.

— Opt gloanţe, opt oameni căzuţi. Nu e deloc rău, frăţioare.

— Opt gloanţe şi şapte oameni doborâţi, l-a corectat el. Unul a scăpat.

— Cred că da, dar glonţul a fost suficient pentru a-l speria, aşa că asta contează ca o victorie.

— Daniel, mi-ai salvat viaţa. Mulţumesc.

— Da, dar nu mă pune să o fac prea des. Pot să-ţi spun că am fost speriat de moarte când l-am atacat pe tipul ăla. Lumea mea e plină de cărţi, nu de arme.

— Atâta timp cât eviţi o carte anume...

Făcu o grimasă.

— Nu se va mai întâmpla niciodată. Asta e strict pentru psihopaţi. Ce facem acum?

Rod era pe punctul de a răspunde când a auzit sunetul unei aeronave, mai exact al unui aparat de zbor cu rotoare, care se îndrepta dinspre sud.

— Sugerez să ajungem în vârful dealului, să-i facem un semn prietenos cu mâna şi să încercăm să facem autostopul până la bază.

— Crezi că este unul de-al nostru?

— Dacă nu cumva talibanii şi-au făcut o forţă aeriană, trebuie să fie unul de-al nostru. Fie Coaliţia, fie Forţele Aeriene Afgane.

Au ajuns în vârful dealului, iar acum puteau să vadă aeronava care se apropia. Era încă la un kilometru distanţă, dar Rod a identificat-o ca fiind un AH-1W *Super Cobra* al *Marine Corps*, venerabila şi letala navă de luptă pe care refuzau să o scoată la pensie.

S-a uitat la fratele său.

— Cel mai bine ar fi să stai în spatele meu. O să-mi recunoască uniforma, dar dacă văd hainele alea, e posibil să înceapă să tragă.

— E o idee bună.

A stat în spatele lui, iar Rod a început să facă semn cu mâna spre elicopter. Acesta zbura pe un curs paralel, dar în ultimul moment unul dintre membrii echipajului i-a văzut şi a schimbat cursul. Dar, în acelaşi timp, a văzut mişcare jos, la poalele dealului. Acoperit de praf şi moloz astfel încât să fie aproape invizibil, BTR-ul începuse să se mişte. Mai importantă era mitraliera de 12,7 mm din turela care se rotea pentru a ţinti elicopterul ce se apropia, iar el a simţit gheaţă în intestine. În ciuda stratului de praf care îl acoperea, era inconfundabil un vehicul vopsit în culorile Armatei Naţionale Afgane şi, cu o senzaţie de greaţă, ştiu ce avea să se întâmple. A făcut semn cu mâna şi mai energic, arătând spre vehiculul blindat, dar elicopterul a continuat să se apropie. Se întoarse către Daniel:

— Proştii naibii, cred că este unul de-al nostru. Când se vor apropia suficient de mult, vor deschide foc cu mitraliera aia de 12,7 mm şi vor spulbera *Cobra* de pe cer. Iisuse Hristoase, trebuie să facem ceva, dar nu ştiu ce. Cumva, trebuie să le spunem că este un ostil.

Fratele său nu i-a răspuns, iar el a continuat să facă semn cu mâna, încercând să le facă semn să se îndepărteze de nava de luptă. Încerca să îi avertizeze, dar ei erau nepăsători, presupunând că veneau pentru o simplă preluare a unui soldat doborât. Striga din toţi plămânii, dansa în sus şi în jos, arăta cu degetul şi gesticula. Trebuia să-i avertizeze, dar totuşi a continuat. Apoi, şi-a văzut fratele lansat în josul dealului. Cu roba fluturată în vânt, turbanul pe cap, şi luase un AK-47 de la unul dintre talibanii doborâţi.

Sprinta în jos, *zburând* spre BTR, care nu-l văzuse, şi chiar dacă l-ar fi văzut, ar fi crezut că este unul dintre luptătorii lor, *Kalaşnikov*ul şi turbanul fiind o garanţie a autenticităţii.

Cu o senzaţie de greaţă, a început să înţeleagă ce plănuia fratele său şi i-a strigat să se oprească. Şi-a înălţat vocea mai tare, strigând din răsputeri.

— Daniel, nu o face. Întoarce-te aici!

Poate că a auzit peste zgomotul motorului vehiculului blindat şi zgomotul rotoarelor aeronavei de luptă, dar dacă a auzit, nu a dat niciun semn în acest sens. A ajuns la BTR şi s-a căţărat pe partea de sus a capotei. Stând în spatele turelei, a îndreptat AK-ul în direcţia elicopterului care se apropia şi a tras la câţiva metri de fuselaj.

A fost suficient pentru a le atrage atenţia. Aparatul şi-a schimbat cursul spre el. Înainte ca mitraliera de la turelă să tragă un singur foc, *Super Cobra* a *vorbit*. Tunul automat montat în faţă a vuit puternic, iar proiectilele de calibru mare s-au izbit de sol la câţiva metri de vehiculul blindat, apoi pilotul a corectat ochirea. Vehiculul blindat de luptă de construcţie sovietică era staţionar, pregătindu-se să tragă asupra elicopterului. Bărbatul de deasupra carenei trăgea asupra elicopterului, ceea ce nu lăsa nicio îndoială că el şi BTR-ul erau inamici. În clipa următoare, vehiculul a dispărut într-un tunet zdrobitor acoperit de proiectilele care îl biciuiau cu o forţă enormă, distructivă.

Fusese o maşină blindată cu echipaj în interior şi un insurgent aparent în vârf. În clipa următoare era o masă de sânge, carne, oase şi fragmente de haine amestecate printre resturi metalice.

Super Cobra a plutit deasupra lui, urmărindu-l şi evaluând riscul de ameninţare, până când a aterizat, iar pilotul i-a ascultat povestea. Când zburau înapoi spre Bagram, o escadrilă de avioane de vânătoare-bombardament a trecut pe lângă ei mergând în direcţia opusă. *Mullah*ul Ahmed Hassani era prăjit, iar în curând, creaţia sa, GAT, avea să-l urmeze în iad.

* * *

A fost nevoie de timp pentru a lămuri lucrurile, dar, în cele din urmă, au fost de acord că Daniel Cooper a avut o moarte de erou. Îşi ispăşise păcatele şi, în plus, nu s-a angajat niciodată în luptă cu vreun american.

Rod Cooper s-a reîntors în permisie, încă în convalescenţă după rănile suferite, şi se afla în micul cimitir de la biserica din Virginia unde tatăl său îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii.

Sicriul era aşezat pe culoarul bisericii, iar deasupra erau aşezate medaliile pe care *Master Chief* Larry Cooper le primise în timpul serviciului său lung şi meritoriu. Medalii pe care i le transmisese fiului său. Un om care descoperise semnificaţia cuvântului 'ONOARE'.

S-a uitat la Rod, care stătea lângă el admirând medaliile.

— Fiule, recunosc că le-a meritat la fel de mult ca orice alt om. Când ai plecat în Afganistan, te-am rugat să restabileşti onoarea familiei. Acum ştiu că nu a fost nevoie să fac acea cerere. Fiul meu mai mare s-a dovedit a fi corect, iar când voi muri, pot să mor fericit. Un om care ştie că viaţa lui a meritat, ştiind că şi-a educat corect fiii.

Şi a adăugat zâmbind rece:

— Chiar dacă uneori este nevoie de timp pentru a ajunge la modul corect de gândire.

Rod i-a privit cum au coborât sicriul în pământ, iar el a luat un pumn de ţărână şi a aruncat-o deasupra. Larry Cooper aranjase ca un gornist să cânte *'The Last Post*', iar ambii SEAL, cel din trecut şi cel din prezent, au luat poziţie de *'drepţi'* când notele solemne au răsunat în cimitir. Au salutat şi s-au întors pentru a părăsi cimitirul.

— Ce facem acum, Rod?

S-a uitat la tatăl său care, cumva, nu mai părea atât de bătrân de când lucrurile decurseseră aşa cum au decurs.

— Nu ştiu. Permisia mi se termină în curând şi cred că mă voi întoarce în Afganistan.

— Eşti sigur de asta?

Ceva din vocea tatălui său l-a făcut să se uite atent la el.

— De ce întrebi?

— De ce?

A arătat cu degetul.

— Din cauza lor.

A văzut *Humvee*-ul oprindu-se în faţa porţilor, iar un ofiţer de grad inferior, un *lieutenant*, a coborât. Rod purta uniforma pentru funeralii şi a salutat automat.

— *Petty Officer* Rod Cooper?

— Eu sunt.

— Te vor. Imediat.

— Cred că ne întoarcem în Afganistan. Lucrurile trebuie să se încingă acolo. Am crezut că mai am câteva zile.

— Nu e Afganistan, nu de data asta.

— Atunci unde?

Ofiţerul a clătinat din cap:

— Îţi vor spune când ne vom întoarce la Norfolk.

Voia răspunsuri, dar ceva îi spunea că ofiţerul nu-i va spune nimic, aşa că a lăsat-o baltă. S-a întors şi a dat mâna cu tatăl său.

— Tată, se pare că nu te voi mai vedea pentru o vreme.

— Nu prea cred. Ştii unde te duci?

— Nu.

Tatăl său avea privirea aia în ochi:

— Ştii?

— Nu cu siguranţă, nu. Dar am o idee.

— Care este?

Tatăl său s-a aplecat spre el şi i-a şoptit un singur cuvânt la ureche. Pe drum, Rod stătea pe bancheta din spate a *Humvee*-ului, gândindu-se la implicaţii dacă tatăl său ar avea dreptate.

Pe bune? ***Iran****?*

SFÂRŞIT